

**Akademia Górniczo-Hutnicza
im. Stanisława Staszica w Krakowie**

Wydział Elektrotechniki, Automatyki, Informatyki i Inżynierii Biomedycznej

KATEDRA INFORMATYKI STOSOWANEJ

PRACA MAGISTERSKA

ADAM RZEPKA

**ANALIZA MOŻLIWOŚCI WYKORZYSTANIA NOWYCH
TECHNOLOGII ZAWARTYCH W HTML5 DO REALIZACJI
GRY TYPU FPS**

PROMOTOR:

dr inż. Grzegorz Rogus

Kraków 2013

OŚWIADCZENIE AUTORA PRACY

OŚWIADCZAM, ŚWIADOMY ODPOWIEDZIALNOŚCI KARNEJ ZA POŚWIADCZENIE NIEPRAWDY, ŻE NINIEJSZĄ PRACĘ DYPLOMOWĄ WYKONAŁEM OSOBIŚCIE I SAMODZIELNIE, I NIE KORZYSTAŁEM ZE ŹRÓDEŁ INNYCH NIŻ WYMIENIONE W PRACY.

.....

PODPIS

AGH
University of Science and Technology in Krakow

Faculty of Electrical Engineering, Automatics, Computer Science and Biomedical
Engineering

DEPARTMENT OF APPLIED COMPUTER SCIENCE

MASTER OF SCIENCE THESIS

ADAM RZEPKA

ANALYSIS

SUPERVISOR:
Grzegorz Rogus Ph.D

Krakow 2013

podziękowania

Spis treści

1. Wprowadzenie	7
1.1. Cele pracy	7
1.2. Teza pracy	7
1.3. Zawartość pracy	7
2. Omówienie dziedziny	8
2.1. HTML5	8
2.1.1. JavaScript	9
2.1.2. WebGL	9
2.1.3. Web Workers	10
2.1.4. Web Sockets	11
2.1.5. WebRTC	11
2.1.6. Web Audio API	11
2.1.7. Pozostałe przydatne API	12
2.2. Gry Komputerowe	12
2.2.1. Gry FPS	13
2.2.2. Quake III Arena	13
2.2.3. OpenArena	14
2.2.4. id Tech 3	15
2.2.5. Multiplayer	15
2.3. Poprzednie prace	16
2.3.1. Quake II w przeglądarce	16
2.3.2. Quake III level viewer	17
2.3.3. Banana Bread	18
3. Projekt	19
3.1. Zakres projektu	19
3.1.1. Założenia	19
3.1.2. Różnice w stosunku do gry OpenArena	20
3.1.3. Ograniczenia gry jako aplikacji internetowej	20

3.2.	Budowa gry komputerowej.....	21
3.2.1.	Pętla główna.....	21
3.2.2.	Komponenty silnika gry	22
3.2.3.	Współbieżność	22
3.3.	Architektura sieciowa	23
4.	Implementacja.....	26
4.1.	Użyte narzędzia	26
4.1.1.	Google Closure	26
4.2.	Wielowątkowość.....	26
4.3.	Główna pętla logiki gry	26
4.4.	Renderer	26
4.5.	Synchronizacja sieciowa.....	26
4.6.	Zasoby gry	26
4.7.	Opis z punktu widzenia użytkownika.....	26
5.	Analiza	28
5.1.	Stopień realizacji tematu	28
5.2.	Porównanie z grami natywnymi.....	28
5.3.	Przydatność HTML5 do tworzenia gier	28
5.3.1.	Zalety	28
5.3.2.	Wady	28
5.4.	Możliwości dalszego rozwoju gry	28
6.	Podsumowanie.....	29

1. Wprowadzenie

1.1. Cele pracy

1.2. Teza pracy

1.3. Zawartość pracy

2. Omówienie dziedziny

2.1. HTML5

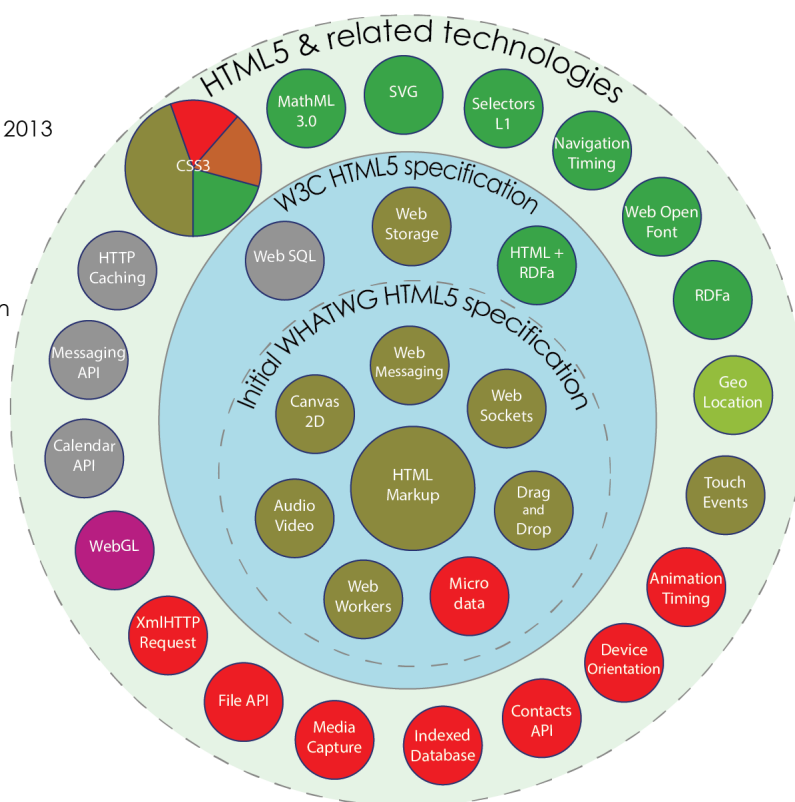
HTML5 jest kolejną wersją języka HTML służącego to tworzenia stron WWW, opracowywany przez World Wide Web Consortium (W3C) i Web Hypertext Application Technology Working Group (WHATWG). Standard jest w większości ukończony i jego ostateczna specyfikacja ma być wydana do końca roku 2014, natomiast w ciągu kolejnych dwóch lat ma nastąpić wydanie wersji 5.1. Jest on pomyślany jak następca HTML 4.1 i XHTML 1.0.

HTML5 wprowadza wiele nowych tagów (np. canvas, video, audio) oraz interfejsów programistycznych wymienionych w dalszych podrozdziałach. Wraz z nowymi możliwościami HTML5 wraz z językiem JavaScript, stał się platformą umożliwiającą tworzenie rozbudowanych aplikacji oraz gier.

HTML5

Taxonomy & Status on January 20, 2013

- W3C Recommendation
- Proposed Recommendation
- Candidate Recommendation
- Last Call
- Working Draft
- Non-W3C Specifications
- Deprecated

by Sergey Mavrody (CC) BY · SA

Rysunek 2.1: HTML5 i związane z nim technologie oraz ich status.

Pełna specyfikacja HTML5 znajduje się w [10].

2.1.1. JavaScript

JavaScript jest skryptowym językiem programowania osadzony w przeglądarkach internetowych i wykorzystywany do tworzenia interaktywnych stron oraz aplikacji internetowych. Formalnie nie jest związany z HTML5, jednak jest jedynym językiem obsługiwany przez wszystkie przeglądarki, dlatego wszystkie wymienione w dalszych podrozdziałach interfejsy programistyczne są stworzone dla tego języka.

JavaScript powstał 1995 w firmie Netscape, a następnie został ustandaryzowany przez ECMA (stąd stosowana formalnie nazwa ECMAScript). Nazwa i składnia przypomina Javę, jednak jest to podobieństwo mylące. JavaScript jest językiem dynamicznym, posiadającym wiele cech języków funkcyjnych, a obiektowość jest oparta na prototypach, a nie klasach. Specyfikacja języka ECMAScript jest publicznie dostępna na stronie [2], natomiast wyczerpujące wprowadzenie można znaleźć w [3].

Początkowo JavaScript był używany do wyświetlania prostych animacji, komunikatów i wstępnej walidacji danych w formularzach. Z w JavaScriptcie czasem zaczęły powstawać coraz bardziej rozbudowane aplikacje i okazało się, że wydajność interpretowanego języka skryptowego z Garbage Collectorem (odśmieccaczem) jest coraz większym problemem. Rozpoczął się wyścig pomiędzy twórcami przeglądarek o jak najszybszy silnik skryptowy. W rezultacie, obecnie w większości przeglądarek skrypty są kompilowane do kodu natywnego przez kompilator JIT (Just In Time), z zastosowaniem wielu technik optymalizacji kodu, a Garbage Collector jest coraz szybszy. Dostępne są również rozbudowane narzędzia do profilowania kodu JavaScript.

Ta sytuacja sprawiła, że JavaScript zaczął się nadawać do robienia wymagających obliczeniowo gier 3d. Oczywiście wciąż trzeba unikać szczególnie nieefektywnych konstrukcji tego języka i starać się alokować jak najmniej obiektów, aby ograniczyć przestoje powodowane przez działanie odśmieccacza. Jednak przy zachowaniu tych zasad, wydajność współczesnych silników JavaScript powinna być wystarczająca dla wielu gier.

asm.js

asm.js jest to podzbiór JavaScript opracowany przez Mozillę, który zapewnia najszybsze wykonanie. Programowanie zgodnie z asm.js jest jednak bardzo żmudne, dlatego podzbiór ten jest głównie pomyślany jak cel kompilatorów innych języków do JavaScript (np. Emscripten [link/footnote]). Nie istnieje obecnie translator dowolnego kodu JavaScript do asm.js. Ponieważ gra będąca przedmiotem niniejszej pracy powstaje w JavaScript, tematyka asm.js nie będzie szerzej omawiana. Więcej informacji można znaleźć na stronie internetowej [7].

2.1.2. WebGL

WebGL jest to API dla języka JavaScript służące do wyświetlania grafiki 3d w przeglądarce. Z tego powodu jest to najbardziej istotna technologia z punktu widzenia twórców gier. Pomimo, że formalnie WebGL nie jest jeszcze częścią standardu HTML5, to jest on zaimplementowany we wszystkich znaczących przeglądarkach.

WebGL bazuje na standardzie OpenGL ES 2.0 (Open Graphics Library for Embedded Systems) przeznaczonym dla urządzeń mobilnych, który z kolei jest uproszczoną wersją OpenGL (Open Graphics Library) – otwartego API do renderowania grafiki 3d, będącym jednym z dwóch (obok Direct3D) szeroko stosowanych API do wyświetlania grafiki w grach i programach wykorzystujących 3d. Wszystkie te standardy zostały opracowane przez konsorcjum Khronos Group (wcześniej ARB), zrzeszające wszystkie (poza Microsoftem) większe firmy zainteresowane tematem grafiki 3d.

Prace nad WebGL rozpoczęła Mozilla w 2006 roku. A w następnym roku Firefox oraz Opera miały już pierwsze działające implementacje. Były one kontynuowane w grupie roboczej WebGL Working Group działającej w ramach Khronos Group z udziałem m. in. Mozilli, Opery, Google oraz Apple. W 2011 roku ukończona została pierwsza wersja standardu, a w 2013 ruszyły prace nad wersją 2.0 bazującą na OpenGL 3.0. W tym też roku Microsoft wydał Internet Explorer 11 z obsługą WebGL, pomimo początkowej niechęci do tego standardu (Microsoft promuje swoją technologię Direct3D, konkurencyjną w stosunku do OpenGL). Tym samym ostatnia z liczących się przeglądarek dodała obsługę WebGL.

WebGL zaprojektowano dla języka JavaScript, w przeciwieństwie do OpenGL i OpenGL ES, które przeznaczone są głównie dla języka C. Jednakże jest interfejsem bardzo niskopoziomowym, w zasadzie dokładnie przełożonym na JavaScript OpenGL ES. Dodano jedynie kilka usprawnień (jak wczytywanie tekstury z elementu HTML ``) oraz dodatkową walidację danych, istotną w środowisku tekstowym. Z tego powodu programiści JavaScript mogą uznać API za trudne i nieprzystępne. Z drugiej jednak strony, taka implementacja gwarantuje maksymalną szybkość działania, a programiści znający OpenGL mogą w zasadzie natychmiast zacząć używać WebGL. Specyfikacja WebGL znajduje się na stronie [5].

2.1.3. Web Workers

Współcześnie każdy domowy komputer posiada wielordzeniowy procesor. W tym samym kierunku podążają procesory w urządzeniach mobilnych. Aby maksymalnie wykorzystać moc obliczeniową, konieczne jest tworzenie aplikacji współbieżnych. Niestety JavaScript przez długi czas tego nie umożliwiał. Zmienia to API Web Workers należące do standardu HTML5.

Worker jest to odpowiednik wątku dla języka JavaScript. Jednakże jego sposób działania upodabnia go bardziej do procesu – poszczególne workery nie mogą współdzielić pamięci i komunikują się wyłącznie za pomocą wysyłanych wiadomości. Dzięki takiej konstrukcji można uniknąć wielu problemów związanych z klasyczną wielowątkowością, jednak odbywa się to kosztem wydajności z powodu konieczności częstego kopiowania danych. Dodatkowo API dostępne dla workera jest bardzo ograniczone (np. nie ma dostępu do elementów HTML).

Te cechy powodują, że aby osiągnąć zysk wydajnościowy przy pomocy Web Workers, trzeba od początku projektować aplikację pod kątem tego API – tak aby ograniczyć ilość przesyłanych danych.

Należy zaznaczyć, iż taki sposób tworzenia aplikacji wielowątkowych jest nieobcy programistom gier, gdyż podobny model wymuszał procesor Cell w konsoli PlayStation3. Procesor ten składa się z jednego głównego rdzenia (tzw. Power Processing Element) oraz kilku rdzeni wspomagających (tzw. Synergistic Processing Element), które również nie mogą współdzielić pamięci. Podobnie jak Web Workerze, tak w programie działającym na SPE, dostępne API jest bardzo ograniczone.

2.1.4. Web Sockets

Wiele współczesnych gier umożliwia wspólną rywalizację wielu graczy za pośrednictwem internetu (tzw. multiplayer). W celu implementacji gry sieciowej konieczne jest API do komunikacji internetowej.

Interfejs Web Sockets jest odpowiednikiem systemowych gniazd sieciowych i umożliwia komunikację w czasie rzeczywistym pomiędzy aplikacją JavaScript, a serwerem za pośrednictwem protokołu TCP. Jest on częścią HTML5 i dostępny we wszystkich znaczących przeglądarkach.

2.1.5. WebRTC

Wprowadzenie interfejsu Web Sockets było istotnym krokiem z punktu widzenia twórców gier sieciowych, ma on jednak pewne ograniczenia. Jest oparty o protokół TCP, którego niezawodność powoduje opóźnienia w transmisji danych (przesyłanie potwierdzeń, retransmisje itp.). Dodatkowo cały ruch musi być kierowany przez serwer, gdyż bezpośrednia komunikacja pomiędzy przeglądarkami jest niemożliwa. To sprawia, że Web Sockets nie nadają się do bardzo dynamicznych gier.

Rozwiązanie tego problemu nadeszło ze strony interfejsu WebRTC (od Real Time Communication), mającego służyć przede wszystkim do przesyłania wideo i dźwięku w czasie rzeczywistym pomiędzy przeglądarkami, dzięki czemu możliwe byłoby zbudowanie komunikatora wideo w przeglądarce.

WebRTC umożliwia również przesyłanie dowolnych danych tekstowych i binarnych, a ponieważ działa w oparciu o protokół UDP i łączy bezpośrednio przeglądarki (peer-to-peer), idealnie nadaje się do szybkich gier sieciowych. Oczywiście użycie bezpołączeniowego protokołu UDP powoduje, że aplikacja sama musi zapewnić poprawność działania w przypadku błędów przesyłu.

WebRTC był początkowo tworzonym przez Google, lecz wkrótce prace przejęła grupa robocza w W3C, złożona m.in. z Google, Mozilli i Opery. Niestety Microsoft odmówił wsparcia dla WebRTC i – jak to miało miejsce już wielokrotnie – zaczął tworzyć swój alternatywny standard: CU-RTC-WEB (Customizable, Ubiquitous Real-Time Communication over the Web). Dlatego WebRTC nie jest obsługiwany w Internet Explorer i nie ma żadnych planów jego implementacji. Co więcej, żadna z przeglądarek nie posiada jeszcze pełnej i stabilnej implementacji (stan na początek 2014 roku). Jednakże w niektórych (Chrome, Firefox) API już na tyle dojrzało, że można go z powodzeniem używać.

2.1.6. Web Audio API

Poza grafiką, w grach bardzo ważna jest również oprawa dźwiękowa. O ile odtwarzanie muzyki nie było problemem od czasu wprowadzenia taga <audio> to udźwiękowienie efektów w grze wymagało bardziej zaawansowanego API.

W tym celu do HTML5 zostało wprowadzone Web Audio API. Jest to wysokopoziomowy, zaawansowany interfejs do przetwarzania i odtwarzania dźwięków w JavaScript. Umożliwia on wszystko co potrzebne do udźwiękowienia gry – dźwięk przestrzenny, nakładanie wielu efektów itp.

Aktualnie (2014) Web Audio API jest wspierane przez wszystkie większe przeglądarki oprócz Internet Explorer.

2.1.7. Pozostałe przydatne API

HTML5 zapewnia wiele interfejsów programistycznych przydatnych w wielu aplikacjach i grach w zależności od potrzeb. Wśród bardziej przydatnych należałoby wymienić:

- Gamepad API – obsługa gamepadów, joysticków, kierownic komputerowych itp.
- Mouse Lock API – możliwość ukrycia i zablokowania kursora myszy,
- Fullscreen API
- Web Storage – przechowywanie danych po stronie klienta (np. w celu cache'owania danych gry),
- File API – operowanie na plikach,
- XMLHttpRequest – asynchroniczne pobieranie plików z serwera (standard de facto od dłuższego czasu),
- Device Orientation i Touch Events – dla urządzeń mobilnych.

2.2. Gry Komputerowe

Gry komputerowe to w dzisiejszych czasach ogromny rynek zapewniający rozrywkę milionom graczy na całym świecie. Historia gier zaczęła się niedługo po wynalezieniu komputerów. Początkowo były to bardzo proste programy, jednak z czasem stawały się coraz bardziej skomplikowane, zarówno pod względem technicznym (grafika, dźwięk), jak i pod względem mechaniki (zasad gry).

Rysunek 2.2: Jedna z najsłynniejszych gier w historii – Super Mario Bros.

Gry opanowały wiele platform sprzętowych. Wcześniej utożsamiane głównie z automatami i konsolami, wkrótce odniosły wielki sukces na komputerach osobistych, a współcześnie na telefonach i tabletach. Co prawda gry działające w przeglądarce pojawiały się od początku istnienia języka JavaScript, czy

platformy Adobe Flash (wcześniej Macromedia Flash), jednak były one utożsamiane z bardzo prostą rozgrywką i ubogą warstwą audiowizualną. Wraz w nadejściu ery HTML5 i technologii z nim związanych (przede wszystkim WebGL), zaistniała możliwość ekspansji bardziej zaawansowanych gier na ten – stosunkowo jeszcze młody – rynek.

Zainteresowani tematyką tworzenia gier znajdą obszerne wprowadzenie w [4].

W następnych podrozdziałach zostanie przedstawiony gatunek gier FPS oraz dwie gry tego typu, szczególnie związane z niniejszym opracowaniem, a także silnik gry, na którym są oparte. Następnie wprowadzone zostaną koncepcje związane z architekturą gier sieciowych (multiplayer).

2.2.1. Gry FPS

Przedmiotem pracy jest stworzenie gry typu FPS działającej w przeglądarce.

Skrót FPS oznacza First Person Shooter. Jest to strzelanina w której obserwujemy świat oczami bohatera. Gry typu FPS należą do najstarszych i najczęściej występujących gier 3d. Z jednej strony mają one dość prostą mechanikę i zasady, z drugiej natomiast, często są bardzo zaawansowane technologicznie i bywają pionierskie w dziedzinach takich jak realistyczna grafika, czy rozgrywka sieciowa. Dlatego właśnie taki gatunek został wybrany do implementacji w HTML5.

Rysunek 2.3: Współczesna gra FPS – Battlefield 4

2.2.2. Quake III Arena

W roku 1996 ukazała się gra Quake, która odniosła wielki sukces, głównie dzięki rewolucyjnej grafice i dopracowanej rozgrywce sieciowej. Twórcą gry była firma id Software. Rok później powstała kolejna część - Quake II.

Z racji ogromnej popularności trybu dla wielu graczy, kolejna część – Quake III Arena – zupełnie porzuciła tradycyjny tryb fabularny i skupiła się tylko na rozgrywce sieciowej. Została wydana w roku 1999. Gra również odniosła sukces i do dziś pozostaje popularna wśród graczy. Profesjonalne turnieje gier sieciowych (tzw. e-sport) bardzo często w swoim programie mają rozgrywki w Quake III Arena. W roku 2000 ukazał się dodatek do gry pod nazwą Quake III Team Arena.

Rysunek 2.4: Scena z gry Quake III Arena

Siedem lat później, w roku 2007 id Software rozpoczął prace nad wydaniem Quake III Arena i Team Arena na przeglądarki internetowej pod nazwą Quake Live. Kod gry uruchamiany był poprzez specjalnie stworzoną wtyczkę do przeglądarki. W związku z tym rozgrywka była możliwa tylko na wybranych systemach operacyjnych i przeglądarkach, konieczna też była instalacja wtyczki przez gracza.

w międzyczasie, w roku 2005 ukazał się Quake IV, który kontynuował wątki fabularne z Quake II. Gra pomimo dobrych ocen w prasie nie przyjęła się tak dobrze wśród graczy, głównie ze względu na brak znaczących ulepszeń w trybie sieciowym.

Quake III oraz Quake Live jest oparty na silniku gry o nazwie id Tech 3, o którym będzie mowa w podrozdziale 2.2.4.

2.2.3. OpenArena

W roku 2005 główny programista id Software, John Carmack, ogłosił uwolnienie kodu źródłowego silnika id Tech 3 na licencji GNU GPL. Uwalnianie źródeł swoich starszych technologii jest już tradycją w tej firmie.

Wkrótce rozpoczęły się prace nad wieloma grami open source korzystającymi z tego silnika. Jedną z najbardziej dojrzałych jest OpenArena.

OpenArena jest właściwie klonem Quake III Arena. Ponieważ z pierwowzoru został udostępniony tylko kod, fani utworzyli potrzebne zasoby gry (modele, tekstury itp.), również na licencji

GPL. Wprowadzono też wiele usprawnień do kodu gry, dodając np. obsługę nowszej wersji OpenGL i shaderów¹. Tym samym OpenArena stała się pełnoprawną i całkowicie otwartą grą.

Grę OpenArena można pobrać ze strony <http://openarena.ws/>.

2.2.4. id Tech 3

Każda bardziej zaawansowana gra posiada w kodzie źródłowym mniej lub bardziej rozgraniczony rdzeń nazywany silnikiem gry. Odpowiada on za wczytywanie i wyświetlanie świata 3d, odtwarzanie dźwięków, obsługę sieci oraz wiele innych zadań. Często jeden silnik jest wykorzystywany przy tworzeniu wielu gier.

id Software zawsze wykorzystywało swoje autorskie silniki, których źródła były publikowane po utworzeniu nowej wersji. Quake III Arena, a potem OpenArena wykorzystywały id Tech w wersji 3.

Silnik ten był bardzo zaawansowany technologicznie jak na swoje czasy. Do wyświetlania grafiki konieczny był sprzętowy akcelerator graficzny. Pośród ciekawszych możliwości tego silnika należy wymienić:

- wyświetlanie powierzchni opartych na krzywych sklejanych,
- system tzw. skryptów shaderów, dzięki którym graficy mieli dużą kontrolę nad wyglądem każdej powierzchni²,
- wyświetlanie generowanych wcześniej map oświetlenia, zapewniających bardziej realistyczny wygląd otoczenia,
- przestrzenna mgła,
- odbicia lustrzane,
- zaawansowany system synchronizacji stanu gry przez sieć,
- QVM – wbudowana wirtualna maszyna wykonująca kod gry.

Interesujące omówienie architektury silnika id Tech 3 znajduje się w [9].

2.2.5. Multiplayer

Multiplayer jest to tryb gry, w którym uczestniczy wielu graczy, zazwyczaj za pośrednictwem Internetu. Tryb ten jest często spotykany w grach FPS, ale także w grach wyścigowych, czy strategiach. Wiele gier i graczy skupia się wyłącznie na grze sieciowej. Zdarza się, że w jednej rozgrywce uczestniczy na raz tysiące graczy³

¹Shader - niewielki program działający na karcie graficznej, opisujący właściwości wierzchołków i pikseli.

²Nie należy mylić tego systemu nieistniejącymi jeszcze shaderami działającymi na karcie graficznej. Skrypty z id Tech3 były jednak pewną namiastką shaderów w dzisiejszym rozumieniu.

³Są to tak zwane gry MMO – Massive Multiplayer Online

Tryb multiplayer wymaga, aby wszyscy gracze widzieli ten sam stan gry. Synchronizacja gry pomiędzy komputerami w sieci jest zagadnieniem nietrywialnym, szczególnie w przypadku gier bardzo dynamicznych i posiadających złożoną mechanikę (a przez to złożony opis stanu gry).

Z punktu widzenia organizacji w sieci, możliwe są dwie architektury:

- Peer-to-peer – nie ma głównego komputera, każdy komputer rozsyła do wszystkich pozostałych informacje o każdej akcji wykonanej przez gracza lokalnego. Architektura ta jest rzadko używana, ze względu na trudność z synchronizacją i problemy z nieuczciwymi graczami.
- Klient - serwer – najczęściej używana. Jeden z komputerów jest serwerem gry. Na nim odbywa się cała symulacja, a wszyscy klienci służą jedynie jako terminale, wysyłając informacje o naciśniętych przez gracza przyciskach i otrzymując migawkę (snapshot) aktualnego stanu gry do wyrenderowania.

Należy zaznaczyć, że serwer niekoniecznie musi być dedykowaną maszyną utrzymywaną przez producenta gry. W przypadku gier w niewielką liczbą uczestników, zazwyczaj jeden z komputerów graczy pełni rolę serwera. Dodatkowo, bardzo często producent zapewnia tzw. lobby server, czyli główny serwer, który służy m. in. do odnajdywania toczących się właśnie rozgrywek i inicjalizacji połączenia. W związku z tym pojęcie serwer może mieć dwa różne znaczenia i wymaga doprecyzowania, dlatego na potrzeby dalszej części pracy wprowadzimy następujące pojęcia:

- serwer główny lub lobby – serwer utrzymywany przez dewelopera, zbierający informacje o toczących się grach i ułatwiający inicjalizację połączenia,
- serwer gry – instancja gry która zarządza konkretną rozgrywką

W przypadku gry przeglądarkowej, serwer gry działa w przeglądarce, co może wprowadzić do dodatkowe nieporozumienie, gdyż w aplikacjach webowych przeglądarka jest tożsama z klientem HTTP.

Zagadnienie programowania gry multiplayer jest bardzo obszerne. Jeden z dokładniejszych opisów można znaleźć w [6].

2.3. Poprzednie prace

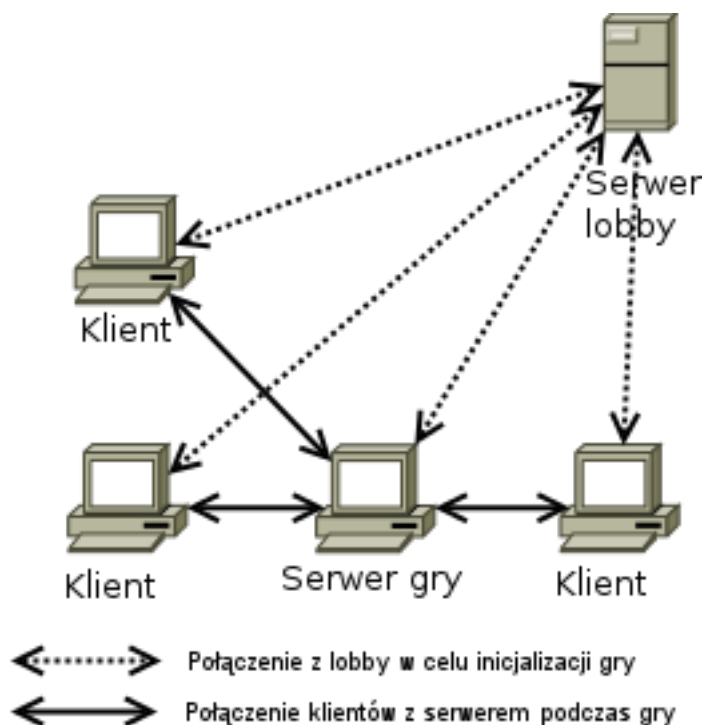
W niniejszym rozdziale zaprezentowane zostaną projekty, mające związek z tematyką pracy.

2.3.1. Quake II w przeglądarce

W roku 2010 dwaj pracownicy Google, Joel Webber i Ray Cromwell udostępnił swój projekt – port Quake II na przeglądarki z wykorzystaniem WebGL. Była to jedna z pierwszych prac, które udowodniły możliwość zaistnienia gier 3d w przeglądarkach.

quake2-gwt-port, bo tak został nazwany projekt, powstał poprzez skompilowanie w GWT⁴ kodu Jake2 – portu Quake II do Javy. Projekt ten nie powstał bezpośrednio w JavaScript, przez co nie integruje

⁴GWT – Google Web Toolkit – SDK do tworzenia aplikacji webowych w języku Java, posiadające również kompilator części klienckiej do JavaScript. <http://www.gwtproject.org/>

Rysunek 2.5: Schemat połączeń sieciowych w grze multiplayer typu klient - serwer, jeden z komputerów graczy pełni rolę serwera gry.

się zbyt dobrze ze środowiskiem webowym, a do uruchomienia konieczne było wiele łat i rozwiązań prowizorycznych. Dodatkowo w roku 2010 nie istniało jeszcze Mouse Lock API, przez co sterowanie grą jest bardzo trudne.

Z tych powodów projekt ten należy uznać raczej za demo technologiczne niż grę. Mimo to był to ważny krok milowy dla technologii WebGL.

Strona projektu: <https://code.google.com/p/quake2-gwt-port/>.

2.3.2. Quake III level viewer

W tym samym roku Brandon Jones zaprezentował swoje demo o nazwie q3bsp. Jest to level viewer⁵ poziomów z Quake III Arena. W przeciwieństwie do quake2-gwt-port, q3bsp został w całości napisany w JavaScriptcie, dzięki czemu mógł użyć wiele udogodnień zapewnianych przez środowisko przeglądarki (np. zapewnione wczytywanie plików graficznych, interfejs użytkownika w HTML), a jego wydajność jest dużo lepsza, pomimo bardziej zaawansowanej grafiki.

Projekt ten również zyskał duży rozgłos w środowisku deweloperów WebGL i poza nim. Można go zobaczyć na stronie <http://media.tojicode.com/q3bsp/>. Część kodu źródłowego q3bsp (udostępnionego na licencji zlib) została wykorzystana w niniejszej pracy.

⁵Level viewer - narzędzie umożliwiające podgląd danego poziomu gry, bez uruchamiania logiki rozgrywki

2.3.3. Banana Bread

Banana Bread jest portem gry Cube2:Sauerbraten (<http://sauerbraten.org/>) na JavaScript zrobionym przez Mozillę. Powstał przez kompilację z C++ kompilatorem Emscripten.

Jest to pełnoprawna i działająca gra, w którą można zagrać na stronie <https://developer.mozilla.org/pl/demos/detail/bananabread>.

3. Projekt

W niniejszym rozdziale zostanie przedstawiony zakres projektu oraz budowa typowej gry, a następnie w odniesieniu do niej architektura projektu.

3.1. Zakres projektu

Przedmiotem niniejszej pracy jest stworzenie gry będącej klonem OpenArena (rozdział 2.2.3). Gra będzie nosić nazwę WebArena w nawiązaniu do tytułu oryginału i technologii w jakiej powstaje.

3.1.1. Założenia

Głównym celem projektu jest zbadanie procesu tworzenia gry w technologii HTML 5. Z tego powodu został położony nacisk na to, aby odtworzyć jak najwięcej elementów typowej gry (które jednak same w sobie mogą występować w bardzo podstawowej formie), rozwiązując problemy wynikające z nowego środowiska.

Założenia:

- Silnik renderujący (renderer) 3d bazujący na WebGL.
- Wykorzystanie wielowątkowości przy użyciu Web Workers.
- Tryb multiplayer z wykorzystaniem specjalnie napisanej, wysokopoziomowej biblioteki umożliwiającej łatwą synchronizację stanu dowolnej gry.
- Warstwa sieciowa ma wykorzystywać Web Sockets do komunikacji z lobby (inicjalizacja połączenia) oraz WebRTC do synchronizacji stanu gry.
- Jak najszybsze wczytywanie potrzebnych zasobów gry, aby gracz mógł natychmiastowo dołączyć do gry.
- Możliwość tworzenia meczy i dołączania do nich na podstawie udostępnianego adresu URL.

Dwa ostatnie punkty mają służyć możliwie najpełniejszemu wykorzystaniu możliwości jakie daje platforma sieciowa. Gracz może natychmiast dołączyć do meczu, w którym uczestniczy jego znajomy na podstawie dostarczonego adresu URL. Po dodaniu integracji z mediami społecznościowymi (nie będzie realizowana w tym projekcie), gra mogłaby zyskać dużą popularność dzięki takiemu modelowi szybkiego dostępu.

3.1.2. Różnice w stosunku do gry OpenArena

Tworzenie gry komputerowej jest bardzo czasochłonnym zadaniem. Wieloosobowe zespoły pracują często przez wiele lat nad ukończeniem produktu. Dlatego, aby zrealizowanie projektu było możliwe należy poczynić pewne uproszczenia. Z drugiej strony, założeniem pracy jest jak najbardziej dokładne przetestowanie technologii HTML5 pod kątem tworzenia gry.

Z tych powodów, ważne jest, aby projekt zawierał wszystkie istotne komponenty znajdujące się standardowo w innych grach, ale by były nieco uproszczone. W porównaniu do OpenArena pojawiają się więc następujące różnice:

- tylko jeden poziom,
- jeden typ broni,
- brak apteczek, pancerzy itp.,
- brak menu głównego,
- jeden tryb gry sieciowej (tzw. deathmatch – "każdy na każdego"),
- brak przeciwników sterowanych przez sztuczną inteligencję (rozgrywka tylko z innymi graczami),
- kilka mniej istotnych różnic graficznych (np. brak mgły),
- brak dźwięku.

Jak widać większość braków dotyczy samej rozgrywki, a nie silnika gry i można byłoby je łatwo dodać dysponując większymi zasobami. Największym brakiem jest brak dźwięku i w przypadku rozszerzenia projektu, należałoby się nim zająć w pierwszej kolejności. Dzięki Web Audio API (rozdział 2.1.6) technologia nie jest tu ograniczeniem.

3.1.3. Ograniczenia gry jako aplikacji internetowej

Z punktu widzenia aplikacji internetowej, projekt również musiał zostać ograniczony. Aby nadawała się ona dla szerszego grona użytkowników należałoby dodać:

- możliwość rejestracji i logowania,
- rankingi graczy,
- integracja z mediami społecznościowymi np. w celu udostępniania utworzonych meczy i znajdowania graczy chętnych do rywalizacji,
- konfiguracja swojego awatara w grze,
- konfiguracja tworzonego meczu.

Te elementy również zostały pominięte z powodu ograniczonych zasobów. Wyznaczają one możliwy kierunek przyszłego rozwoju projektu.

3.2. Budowa gry komputerowej

Większość elementów projektu pokrywa się z typową grą, dlatego omówienie projektu należy rozpocząć od pobieżnego omówienia ogólnej budowy gier. Dokładniejszy opis jest poza zakresem pracy ze względu na swoją złożoność. Zainteresowani tematem powinni rozpocząć jego zgłębianie od [4].

3.2.1. Pętla główna

W sercem każdej gry, w szczególności gry sieciowej jest pętla główna która wykonuje się wiele razy na sekundę, wykonując aktualizację stanu gry i renderowanie sceny gry. W uproszczeniu pętla taka wygląda następująco:

1. Sprawdzenie stanu urządzeń wejściowych (mysz, klawiatura, gamepad itp.).
2. Zaktualizowanie stanu gry na podstawie stanu poprzedniego i nowego wejścia od gracza.
3. Renderowanie uaktualnionej sceny gry.

W zależności od konkretnej gry poszczególne etapy mogą się różnić. Na przykład, w zależności od tego, czy gra ma zaimplementowaną symulację fizyczną lub sztuczną inteligencję, elementy te muszą zostać obsłużone w odpowiedniej kolejności podczas aktualizacji stanu gry.

Dodatkowo, multiplayer bardzo mocno modyfikuje standardowy model. W najprostszej wersji gry sieciowej w architekturze klient serwer należy rozróżnić dwie osobne pętle główne dla klienta i serwera. Strona klienta wygląda następująco:

1. Sprawdzenie stanu urządzeń wejściowych.
2. Wysłanie stanu wejścia do serwera.
3. Pobranie nowego stanu gry (snapshotu) z serwera.
4. Renderowanie uaktualnionej sceny.

Natomiast strona serwera:

1. Pobranie aktualizacji wejścia od klientów
2. Zaktualizowanie stanu gry na podstawie stanu poprzedniego i nowych wejść od klientów.
3. Wysłanie aktualnego stanu gry do wszystkich klientów.

Należy zauważyć, że tylko serwer przelicza stan gry, dzięki czemu jest on spójny na wszystkich komputerach. Komputery klienckie występują tylko jako terminale – pobierają stan urządzeń wejściowych i renderują rezultat otrzymany od serwera.

Trzeba jednak zaznaczyć, że jest to wersja naiwna, która nie sprawdzi się w przypadku bardziej dynamicznych gier. Od momentu wciśnięcia przycisku przez gracza do pojawienia się na ekranie odpowiednich zmian, upłynęło by zbyt dużo czasu.

Dlatego część aktualizacji stanu gry związaną bezpośrednio z ruchem gracza na ekranie, wykonuje się również po stronie klienta, a następnie – podczas pobierania nowego stanu z serwera – uzgadnia wyniki pomiędzy wersją obliczoną po stronie serwera i klienta. Należy to zrobić w taki sposób, aby gracz nie dostrzegł przeskoków w ruchu obiektów na ekranie (albo dostrzegł niewielkie), a jednocześnie zachować pierwszeństwo serwera w decydowaniu o stanie gry.

Dokładniejsze omówienie tematu projektowania i implementacji gry multiplayer znajduje się w [6].

3.2.2. Komponenty silnika gry

Kod pętli głównej potrzebuje do działania wiele komponentów należących do silnika gry. Są to przede wszystkim:

- Renderer – umożliwia renderowanie obiektów stworzonych w programach do grafiki 3d, za pośrednictwem API takiego jak WebGL.
- Obsługa wejścia – zapewnia wysokopoziomowe API do obsługi urządzeń wejściowych.
- Wczytywanie zasobów – przed rozpoczęciem gry, a często również w jej trakcie, konieczne jest wczytanie, rozpakowanie i odpowiednie przetworzenie plików potrzebnych w grze. W przypadku gry sieciowej konieczne jest uprzednie ściągnięcie plików z serwera HTTP.
- Biblioteka sieciowa – umożliwia nawiązanie początkowego połączenia, a także zapewnia możliwość synchronizacji stanu gry.

Powyższe komponenty występują w grze WebArena. W innych grach może ich występować więcej w zależności od potrzeb (np. podsystem dźwiękowy, biblioteka do symulacji fizycznej, czy narzędzia do tworzenia sztucznej inteligencji).

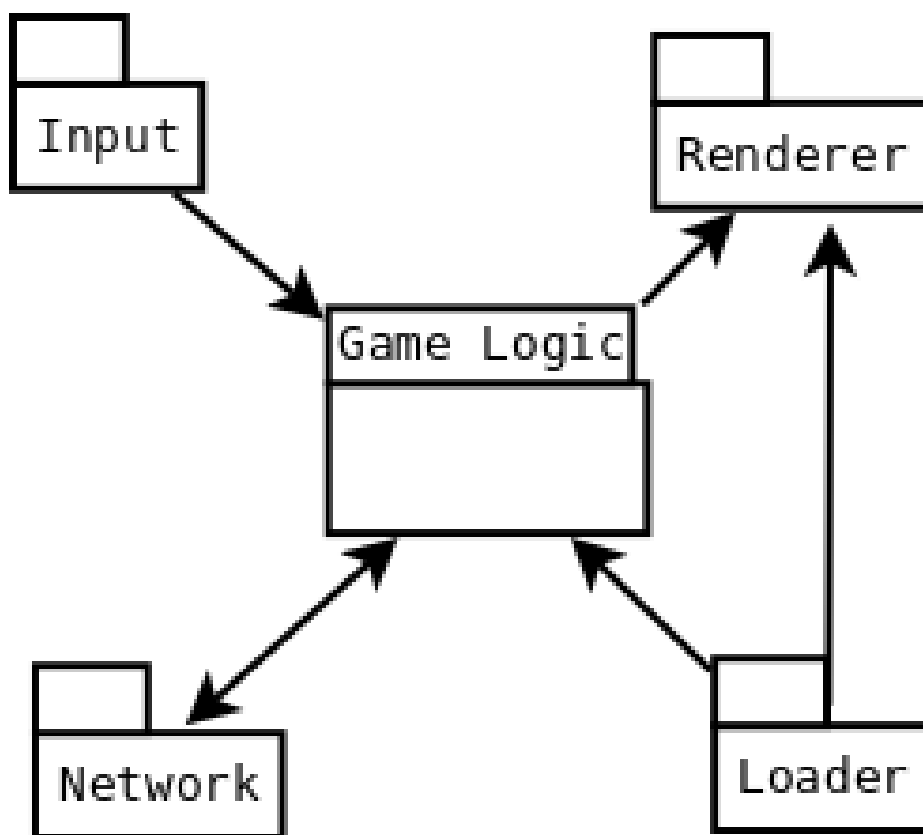
Dokładniejsze omówienie implementacji poszczególnych komponentów w grze WebArena znajduje się w rozdziale 4.

3.2.3. Współbieżność

Jednym z prostszych sposobów na wykorzystanie współbieżności w grach jest rozdzielenie pracy różnych podsystemów pomiędzy wątkami. Ten sposób został wybrany do WebArena, między innymi ze względu na swoją prostotę, ale również dlatego, że pozwala on zminimalizować punkty synchronizacji i ilość przesyłanych danych pomiędzy wątkami, co jest bardzo istotne, biorąc pod uwagę sposób działania Web Workers – brak współdzielonej pamięci (rozdział 2.1.3). Wadą takiego sposobu jest niska skalowalność – jeżeli podsystemy gry zostały podzielone na dwa wątki, użytkownik posiadający czterordzeniowy procesor nie zyska dodatkowego przyśpieszenia. Mimo wszystko, nawet rozdzielenie pracy pomiędzy dwa rdzenie powinno dać znaczące przyśpieszenie.

W przypadku WebArena podział wygląda następująco:

- wątek główny – renderer, obsługa wejścia, pomniejsze podsystemy,
- Web Worker – logika gry, synchronizacja sieciowa.

Rysunek 3.1: Komponenty gry wraz z przepływem danych pomiędzy nimi.

Z powodu ograniczeń Web Workers, większość podsystemów bezpośrednio odwołujących się do zewnętrznych API (np. WebGL, HTML DOM itd.), musi pracować w wątku głównym. Dodatkowo podczas wczytywania zasobów uruchamiane są dodatkowe wątki do czasochłonnego parsowania plików, które mogłyby pogorszyć responsywność aplikacji.

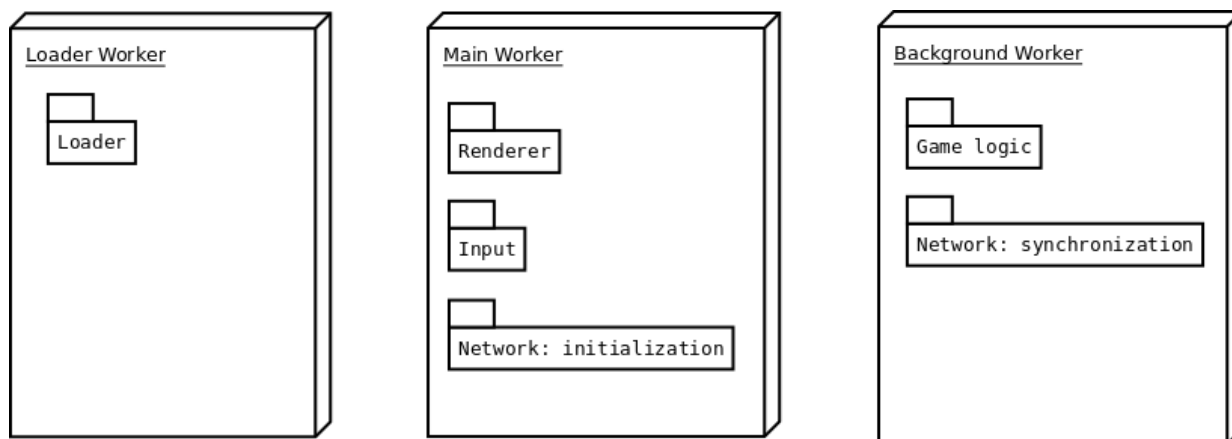
Schemat 3.2 przedstawia rozmieszczenie komponentów gry pomiędzy Web Workery. Jak widać, warstwa sieciowa została rozdzielona na dwie części. Ponieważ API WebRTC jest dostępne tylko dla głównego wątku, część odpowiedzialna za nawiązanie i utrzymywanie połączenia sieciowego działa na nim. Część odpowiedzialna za synchronizację, współdzieli pamięć z logiką gry, dlatego pracuje na drugim wątku. Komponenty pomiędzy workerami komunikują się tylko za pomocą przesyłanych wiadomości.

Dyskusję na temat współbieżności w grach i różnych podejść do niej można znaleźć między innymi w [4], [8] i [1].

Więcej szczegółów na temat implementacji wielowątkowości w grze WebArena znajduje się w rozdziale 4.2.

3.3. Architektura sieciowa

Jako, że WebArena jest systemem rozproszonym, należy również omówić architekturę sieciową gry jako całego systemu – role urządzeń sieciowych biorących udział w jego budowaniu.

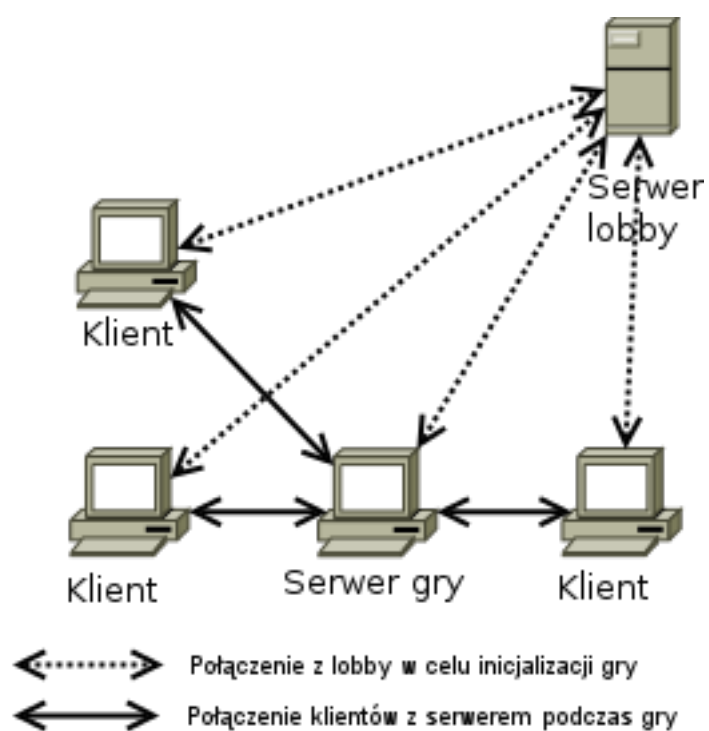
Rysunek 3.2: Podział komponentów gry pomiędzy wątki.

Serwer lobby pełni jednocześnie dwie funkcje:

- jest serwerem HTTP hostującym kod źródłowy gry w JavaScript i pliki z zasobami gry,
- jest serwerem Web Sockets, przekazującym pakiety pomiędzy klientami i serwerem w początkowej fazie nawiązywania połączenia.

Kod serwera jest bardzo prosty i właściwie ogranicza się do statycznego serwowania plików oraz pasywnego przekazywania pakietów pomiędzy klientami i serwerem, w celu nawiązania połączenia WebRTC. Z tego powodu serwer sieciowy nie będzie tutaj szerzej omawiany.

Zgodnie z treścią rozdziału 2.2.5, klient oraz serwer gry są aplikacją działającą w przeglądarce internetowej.

Rysunek 3.3: Architektura sieciowa gry.

4. Implementacja

W niniejszym rozdziale zostanie bardziej szczegółowo opisana realizacja komponentów gry opisanych w części 3.

4.1. Użyte narzędzia

4.1.1. Google Closure

4.2. Wielowątkowość

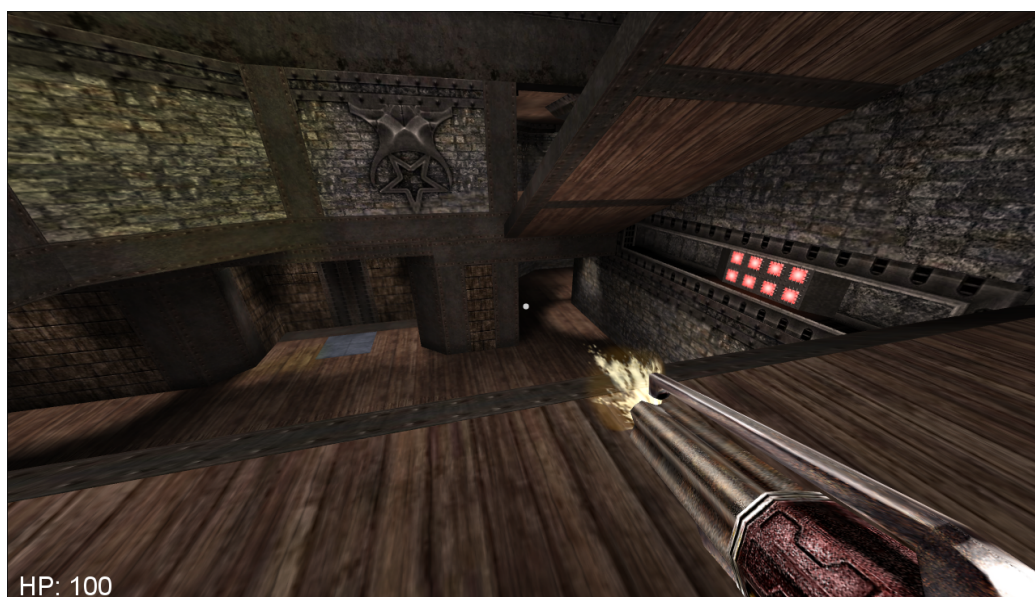
4.3. Główna pętla logiki gry

4.4. Renderer

4.5. Synchronizacja sieciowa

4.6. Zasoby gry

4.7. Opis z punktu widzenia użytkownika

Rysunek 4.1: Zrzut ekranu z gry Web Arena

5. Analiza

5.1. Stopień realizacji tematu

5.2. Porównanie z grami natywnymi

5.3. Przydatność HTML5 do tworzenia gier

5.3.1. Zalety

5.3.2. Wady

5.4. Możliwości dalszego rozwoju gry

6. Podsumowanie

Bibliografia

- [1] J. Andrews. Designing the framework of a parallel game engine. <https://software.intel.com/en-us/articles/designing-the-framework-of-a-parallel-game-engine/>, 2008. [Online; accessed 2014-05-11].
- [2] ECMA. EcmaScript specification. <http://www.ecma-international.org/publications/standards/Ecma-262.htm>, 2014. [Online; accessed 2014-04-16].
- [3] D. Flanagan. *JavaScript: The Definitive Guide*. O'Reilly Media, 2011.
- [4] J. Gregory. *Game Engine Architecture*. A K Peters, Ltd., 2009.
- [5] K. Group. WebGL 1.0 specification. <https://www.khronos.org/registry/webgl/specs/1.0/>, 2013. [Online; accessed 2014-04-16].
- [6] H. H. Jouni Smed. *Algorithms and Networking for Computer Games*. Wiley, 2006.
- [7] Mozilla. asm.js. <http://asmjs.org/>, 2014. [Online; accessed 2014-04-16].
- [8] V. Mönkkönen. Multithreaded game engine architectures. http://www.gamasutra.com/view/feature/130247/multithreaded_game_engine_.php, 2006. [Online; accessed 2014-05-11].
- [9] F. Sanglard. Quake 3 source code review. <http://fabiansanglard.net/quake3/>, 2012. [Online; accessed 2014-04-16].
- [10] W3C. HTML5 specification. <http://www.w3.org/TR/html5/>, 2014. [Online; accessed 2014-04-16].